

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 313/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 1T/37/2020 z 11. novembra 2020 a rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/18/2021 z 5. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa neúplnou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. augusta 2021, doplnenou 11. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich bližšie nešpecifikovaných práv.
2. Z obsahu neúplnej ústavnej sťažnosti a vyžiadaných príloh vyplýva, že sťažovateľ bol namietaným rozsudkom okresného súdu uznaný vinným z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ, čiastočne dokonaného a čiastočne nedokonaného pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 2 písm. a) TZ formou spolupáchateľstva s poukazom na § 14 ods. 1 a § 20 TZ a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) TZ na skutkovom základe, že sťažovateľ so spoluobžalovanou si mal od poškodeného zaobstarat' platobnú kartu a pomocou nej uskutočniť výber z účtu poškodeného vo výške 1 887, 98 eur (čiastočné výbery), pričom sa mali pokúšať o výber peňažných prostriedkov do výšky 4 907,98 eur. Za uvedený skutok bol sťažovateľovi uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, ochranný dohľad v trvaní 2 rokov a povinnosť náhrady škody poškodenému. Zároveň bol zrušený výrok o treste rozsudku okresného súdu č. k. 1T/53/2019 z 25. novembra 2019.

3. Krajský súd namietaným rozsudkom zrušil namietaný rozsudok okresného súdu a sám vo veci rozhodol tak, že uznal sťažovateľa vinným z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) a g) TZ formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ s odôvodnením, že sťažovateľ bol uznaný vinným aj pre skutok, pre ktorý nebolo vznesené obvinenie (t. j. za nevybranú sumu). Sťažovateľa uznal vinným iba v časti výberu sumy 1 887, 98 eur. Za uvedený skutok bol sťažovateľovi uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, ochranný dohľad v trvaní 2 rokov, povinnosť náhrady škody poškodenému. Zároveň bol zrušený výrok o treste rozsudku okresného súdu č. k. 1T/53/2019 z 25. novembra 2019.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podľa sťažovateľa v konaní pred všeobecnými súdmi nebolo ničím preukázané, že odcudzil platobnú kartu. Poukazuje na vzdialenosť medzi ním a poškodeným, ktorá svedčí o tom, že on nemohol odcudziť platobnú kartu. Ďalej poukazuje na nevedomosť o PIN kóde k účtu poškodeného, ako aj na zapretie skutočnosti poškodeným, že žiadal od spoluobvinenej sex za peniaze. V rámci tejto ponuky mal poškodený dať spoluobžalovanej platobnú kartu. Tvrdí, že je pravda, že peniaze míňal spolu so spoluobžalovanou, a tak namieta nesprávnu právnú kvalifikáciu skutku (mal byť stíhaný pre trestný čin podielníctva). Namieta tiež opis skutku v obžalobe a nesprávne uvedené dátum v uznesení o vznesení obvinenia (11. februára 2019) a časovým ohraničením spáchania skutku (20. – 24. novembra 2019).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému rozsudku okresného súdu:

5. Z obsahu neúplnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti namietanému rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vo vzťahu k preskúmanému rozsudku opodstatňuje uprednostnenie právomoci krajského súdu [čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“)]. Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum namietaných porušení rozsudkom okresného súdu, preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) ZoÚS ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol.

III.2. K namietanému rozsudku krajského súdu:

6. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo,

prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 348/2019).

7. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením namietaného rozsudku okresného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020, III. ÚS 347/2021).

8. Podstatou neúplnej ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa o absencii dôkazov o odcudzení platobnej karty poškodenému, nesprávnej právnej kvalifikácie skutku a procesné pochybenia orgánov činným v trestnom konaní.

9. Krajský súd v namietanom rozsudku uviedol, že okresný súd zákonným spôsobom vykonal dokazovanie a náležite zistil skutkový stav. K zrušeniu namietaného rozsudku okresného súdu došlo z dôvodu, že sťažovateľ bol spolu s obžalovanou uznaný vinným aj za skutok, pre ktorý im nebolo vznesené obvinenie, t. j. aj za neuskutočnený výber sumy, a tak nemohli v rámci prípravného konania účinne uplatňovať svoje procesné práva aj pre tento skutok. Vo vzťahu k spôsobu odcudzenia platobnej karty okresný súd uviedol, že podľa výpovedí obžalovaných a poškodeného je zrejmé, že títo spolu pili, pričom poškodený bol deň pred skutkom hospitalizovaný v nemocnici pre úraz hlavy (vnútromozgové a mozočkové hematómy, pourazový opuch mozgu), a tak je možné, že na skutočnosť, že obžalovanej poskytol platobnú kartu spolu s PIN kódom, mohol zabudnúť. To ale nič nemení na skutočnosti, že obžalovaní neboli žiadnym spôsobom oprávnení disponovať s platobnou kartou poškodeného. Spôsob nadobudnutia platobného prostriedku sťažovateľom a spoluobžalovanou bol v konaní pred všeobecnými súdmi sporný, pričom okresný súd uviedol, že poškodený mohol obžalovanej poskytnúť platobnú kartu, čo si však vzhľadom na utrpené zranenia nemusel pamätať, no pochybnosť o nadobudnutí platobného prostriedku nič nemení na skutočnosti, že sťažovateľ so spoluobžalovanou neoprávnene disponovali s touto platobnou kartou a neoprávnene vykonávali výbery z účtu poškodeného. Z uvedeného je zrejmé, že spôsob nadobudnutia platobnej karty nebol vo vzťahu k vysloveniu viny a uloženia trestu relevantný, keďže súd považoval za preukázané, že po nadobudnutí platobnej karty nebol sťažovateľ so spoluobžalovanou oprávnený touto kartou disponovať a vykonávať výbery peňažných prostriedkov z účtu poškodeného, a tým mu spôsobiť škodu.

10. Krajský súd v spojení s okresným súdom v namietaných rozsudkoch dostatočne odôvodnili postup pri hodnotení vykonaných dôkazov, preto ústavný súd v tejto časti neúplnú ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS ako zjavne neopodstatnenú.

11. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení skutku ústavný súd vlastným šetrením od okresného súdu zistil, že sťažovateľ podal dovolanie. Ak zákon o ústavnom súde podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práv, o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (III. ÚS 1/04). Sťažovateľ nemá na výber, ktorý z existujúcich systémov ochrany práv využije, ale je povinný postupovať od ochrany

poskytovanej inými orgánmi verejnej moci smerom k justičnej ochrane poskytovanej ústavným súdom. Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpá všetky dostupné právne prostriedky súdnej, prípadne aj inej právnej ochrany jeho základného práva a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva ústavnou sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (I. ÚS 178/2011, III. ÚS 703/2017, IV. ÚS 193/2010). Z uvedeného vyplýva, že o námietke sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení daného skutku je príslušný rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania, ktoré už sťažovateľ inicioval, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti, ale aj vo vzťahu k námietke o nesprávnom dátume v uznesení o vznesení obvinenia odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) ZoÚS z dôvodu jej neprípustnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2022

Peter Straka
predseda senátu